

Čís. 6397.

Nesplnil-li dlužník vyrovnání včas a plně, nastávají účinky zmatečnosti vyrovnání, aniž záleží na tom, zda dlužník nesplnil vyrovnání obmyslně či z jiné, třeba nezaviněné příčiny, a nepadá na váhu, jak velký jest rozdíl v čase nebo penízi, pro který nebylo vyrovnání přesně dodrženo.

(Rozh. ze dne 21. října 1926, Rv I 640/26.)

Žalobce nedodržel přesně splátky na vyrovnací kvotu, pročež žalovaný věřitel vedl proti němu exekuci ku vydobytí zbytku celé obživlé pohledávky. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce zrušení exekuce, tvrdě, že vyrovnací splátku řádně zapravil. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání vytýká nesprávné právní posouzení věci (§ 503 č. 4 c. ř. s.). Nebylo prý přihlíženo k nezavinění žalobcovu, že nebyla žalovanému zaplacená včas celá první splátka kvoty, poněvadž se řídil seznamem vyrovnacího správce při roku předloženým, jedná prý se jen o početní omyl a o nepatrnou částku, takže nenastaly následky podle § 57 vyr. ř. a čl. III. nov. čís. 99/23. Než dovolání není odůvodněno. Bylo zjištěno, že žalobce měl dle přijatého a potvrzeného vyrovnání zaplatiti 35% pohledávek svých věřitelů, z toho prvních 10% do jednoho měsíce od pravoplatného potvrzení vyrovnání se šestidenním respirem. Není sporno, že splatnost nastala dne 4. září 1925, že první splátka kvoty činila 357 Kč 82 h, že však žalobce zaplatil dne 5. srpna 1925 pouze 305 Kč a přiznal, že až dne 9. října 1925 doplatil rozdíl kvoty. Nesplnil tedy vyrovnání včas a plně a nastávají proto účinky zmatečnosti vyrovnání. Zákon nerozeznává, z jakého důvodu nesplnil dlužník přesně splátek. Jest proto bez významu, zda stalo se tak obmyslně či z jiné, třeba nezaviněné příčiny a nepadá na váhu, jak velký jest rozdíl v čase nebo penízi, pro který nebylo vyrovnání přesně dodrženo. Věřitelé přinesli dlužníkovi v zájmu záchrany jeho další hospodářské existence oběti a mají proto právo, by dlužník splnil závazky z vyrovnání přesně, jak byly stanoveny. Avšak v tomto případě nejedná se ani o peníz malicherný, ani o nezavinění vyrovnacího dlužníka. Žalobce není ani bez viny, protože o pravé výši pohledávky věděl z rozsudku ze dne 21. února 1925, dále z přihlášky žalovaného ve vyrovnávacím řízení a žalobce sám ji ve svém seznamu k vyrovnacímu návrhu správně uvedl. Nemohla ho tedy uvést v omyl zpráva vyrovnacího správce ani udání v seznamu při vyrovnávacím roku, což ostatně mělo jen význam pro účely hlasování o přijetí vyrovnání.